

Tyskerfilm på Strandlodsvej

LOKALHISTORIE. Jørgen Grandt fortæller om et fund i en gammel bunkers for omkring 60 år siden.

Lokal-
arkivet

AF JØRGEN GRANDT
hah@b-l.dk

SUNDBY: Det er en af de gode vinterdage i begyndelsen af 50'erne. Det har sneet. Tre 11-12-årige drenge løber og leger langs den store regnvandsgrøft - kaldet åen - mens de smider med snebolde fra Cumberlandsgade til Strandlodsvej. Carlo, Benny og Allan. Fremme ved hjørnet af Philips' bombastiske industribygning ser de, at på området overfor, til venstre for bondegården Sølyst, er trådnethegnet væltet. Og at der nu er fri adgang til bakken oven på den lille bunkers, som de før kun har set på afstand. Og så er det tilbage, hurtigt hjem efter kælke!

Nogle dage senere gør drengene en opdagelse mere, da de efter hundrede ture ned ad bakken på vejen hjem trækker kælkene forbi forsiden af bunkers: Den store hængelås på døren er brudt op! Det har den

måske været hele tiden, men det er først nu de ser det. Carlo, Benny og Allan spejder til alle sider, før de modigt vover sig ned ad de fire-fem snedækkede stentrin til den tykke jerndør. De kigger på hinanden, sparker med skistøvlerne til døren. Ikke en lyd derindefra. Tør de? Så banker en af dem lidt varme i næverne, rækker lufferne frem - og tager fat i kanten af døren.

Med en lille rusten lyd åbenbarer der sig en indgang til det som i drengenes bevidsthed lige siden har heddet Tyskerfilmene. Knap 60 år senere husker Carlo oplevelserne i sin tidlige ungdom således: Døren til bunkeren sidder lodret og altså ikke på skrå som man ser det på større beskyttelsesrum for eksempel i Lergravsparken. Den ligger næsten helt ud til Strandlodsvej på det jordstykke som Philips nogle år senere får asfalteret for at lade opføre en toldbygning ved siden af nogle sidespor til Amagerbanens godtog. Det mørke, fugtige rum under den lille kælkebakke er vel 15-20 meter langt, og måske har der oprindeligt været plads til 5-10 mennesker. Men da vi tre gutter i 1953 +/- opdager stedet, er der ingen senge men reoler i rummet. Og på hylderne lig-

ger - hold nu fast! - omkring 30 store filmspoler. Med film i. Tyskerfilm!

Vi er ikke i tvivl om hvad det er, vi har fundet, for når vi holder de sort-hvide filmstrimler op mod dagslyset udenfor, ser man ganske tydeligt kampvogne, millitærparader, heilende folkemængder og Hitler der inspicerer sine geledder. Vi kan genkende lignende billeder fra historieundervisningen i skolen og fra de gamle ugerevy-kavalkader om sommeren ude på Kastrupfortet. Vi trækker et par strimler løs og skynder os at gemme dem i lommerne på vores stive vindjakker. Og så af sted, før der kommer nogen og opdager vores drengestreger.

To eller tre gange når Carlo, Benny og Allan at besøge bunkers for at forsyne sig med

bidder af de tyske filmruller, før døren en dag pludselig atter lukket med en kraftig lås. Strimlerne - måske et par meter i alt - tager de med hjem og bytter og handler med indbyrdes. Da sneen smelter i baggården pakker de filmbidderne ind i gammelt avis-papir: En af dem noler sin fars frimærkelup som brændeglas. Den karakteristiske - uhm, 'vidunderlige' - lugt og røgøjlerne fra den brændende celluloid nede bag skraldebøtterne og cykelskurene, ikke langt fra tørrestativerne med rent tøj, får de rasende husmødre frem i vinduerne. Så løber drengene ud på Prags Boulevard og fyrer deres sidste røgbomber af der. Og lader den sidste håndgribelige rest af de mystiske tyskerfilm forsvinde for evigt.

For hvad skete der mon med lageret af disse tyske dokumentar- eller propagandafilms i den lille bunkers på Strandlodsvej - og hvem havde gemt dem dér med hvilket formål?

Blev alle rullerne fjernet af ordensmagten eller af private samlere, før bulldozere og betonbiler gik til angreb på området?

Eller blev hele herligheden tromlet flad og ligger den dag i dag begravet i jorden under Telias parkeringsplads?

Artiklens forfatter Jørgen Grandt legede som dreng i området ved Strandlodsvej.